

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobců: **a) O. F.**, nar. , bytem G., P. a **b) M. K.**, nar. , bytem V., P., obou zastoupených Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha 5 - Zbraslav, o žalobě na určení nezákonnosti příkazu policisty k zabránění jízdy odtažením vozidla žalobce, vydaného dne 27. 4. 2014 a na určení nezákonnosti požadavku z téhož dne na složení kaucí v celkové výši 20.000,- Kč,

t a k t o :

- I.** Zásah policisty Policie České republiky ze dne 27. 4. 2014, spočívající ve vydání příkazu k zabránění v jízdě odtažením vozidla Honda Civic, registrační značka na dálnici D5, ve vlastnictví žalobce a), **byl nezákonný.**
- II.** Zásah policisty Policie České republiky proti žalobkyni b) ze dne 27. 4. 2014, spočívající v požadavku složení kaucí ve výši 15.000,- Kč, **byl nezákonný.**
- III.** Zásah policisty Policie České republiky proti žalobkyni b) ze dne 27. 4. 2014, spočívající v požadavku složení kaucí ve výši 5.000,- Kč, **byl nezákonný.**
- IV.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci a) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **10.228,- Kč**, a to k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

- V. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni b) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **10.228,- Kč**, a to k rukám jejího právního zástupce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce a) podal u Městského soudu v Praze žalobu, ve které se domáhal určení nezákonnosti zásahu policisty Policie České republiky ze dne 27. 4. 2014, spočívajícího ve vydání příkazu k zabránění v jízdě odtahením jeho vozidla registrační značky . Dne 25. 6. 2014 postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobkyně b) podala u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala jednak určení nezákonnosti stejného zásahu jako žalobce a) a jednak dalšího zásahu policisty Policie České republiky ze dne 27. 4. 2014, spočívajícího v požadavku [vůči žalobkyni b)] složení dvou kaucí v celkové výši 20.000,- Kč. Dne 14. 8. 2014 postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Dne 11. 11. 2014 spojil soud obě věci vedené pod sp. zn. 46 A 46/2014 a 45 A 66/2014 usnesením č. j. 46 A 46/2014-25 ke společnému řízení.

Žalobci shodně uvedli, že žalobkyně b) jako řidička vozidla byla podezřelá z porušení ustanovení § 21e zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v jízdě bez platné dálniční známky. Pro podezření z porušení tohoto ustanovení však nelze dle názoru žalobců vydat příkaz k zabránění vozidlu v jízdě, jelikož nejde o přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu, jako požaduje ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně b) rovněž namítla nezákonnost vyžadování 2 kaucí ve výši celkem 20.000,- Kč. Poukázala na skutečnost, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu lze uložit pokutu v maximální výši 2.500,- Kč, přičemž hrozí-li obviněnému ve správním řízení maximální sankce nižší než 5.000,- Kč, nelze kauci vybírat vůbec. Žalobkyně b) dále uvedla, že i kdyby byla kauce požadována v přípustné výši, i tak by její vybírání představovalo nezákonný zásah, a to proto, že nebyla naplněna podmínka „důvodného podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení“. V této souvislosti žalobkyně odkázala na stanovisko veřejného ochránce práv sp. zn. 953/2013/VOP/MK a zdůraznila, že faktickým důvodem požadování kaucí byla skutečnost, že odmítla zaplatit blokovou pokutu a požadovala projednání věci ve správním řízení.

Oba žalobci navrhli určení nezákonnosti zásahu spočívajícího ve vydání příkazu k zabránění v jízdě a žalobkyně b) navíc určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v požadavku na složení kaucí ve výši 20.000,- Kč.

V písemných vyjádřeních k žalobám žalovaná uvedla, že žalobkyni b) bylo na místě sděleno podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, které spočívalo v řízení technicky nezpůsobilého vozidla (kvůli výrazné prasklině na čelním skle) a dále ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích – tedy jízdy bez dálniční známky. Poté, co žalobkyně b) odmítla uhradit blokovou pokutu, jí byla stanovena kauce ve výši 5.000,- Kč za jízdu s technicky nezpůsobilým vozidlem a ve výši 15.000,- Kč za jízdu bez dálniční známky. Žalovaná dále argumentovala, že vzhledem k postoji žalobkyně b) – odmítnutí zaplatit blokovou pokutu, odmítnutí vyjádřit se k přestupkům a nepodepsání oznámení o přestupcích – bylo podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení. Vzhledem k tomu (a rovněž vzhledem k technickému stavu vozidla, které nesplňovalo podmínky provozu na pozemních komunikacích), tak policista správně rozhodl ve smyslu § 118a odst. 1 písm. i) a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu o odtažení vozidla.

Žalovaná rovněž upozornila, že pokud žalobci argumentují ustanovením § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tak toto ustanovení bylo v příkazu k zabránění v jízdě odtažením vozidla uvedeno pouze v důsledku písařské chyby, kterou policista ve spisu posléze opravil, přičemž žalobcům byla správná právní kvalifikace na místě sdělena slovně.

K otázce kaucí žalovaná uvedla, že možnost jejich uložení plyne z ustanovení § 43a zákona o pozemních komunikacích a z ustanovení § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. Závěrem svého vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žalob.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 27. 4. 2014 sepsal policista prap. M. M. tzv. „potvrzení o převzetí kauce“, ve kterém uvedl, že téhož dne v 11:10 hodin byla provedena kontrola motorového vozidla Honda Civic, registrační značka (dále jen „vozidlo“), při které byly zasahujícími policisty zjištěno spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Závadou byla prasklina ve výhledu řidiče o velikosti větší než 20mm. Toto zjištění vedlo k zabránění v další jízdě. Dále bylo v „potvrzení o převzetí kauce“ uvedeno, že řidička žádala o správní řízení, nebyla však schopna hlídce uvést důvod a okolnosti a po sepsání oznámení o přestupcích se k němu odmítla vyjádřit i je podepsat, čímž vzbudila dojem, že chce obejít přestupkové řízení a vzniklo tak důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení. Potvrzení o převzetí kauce nebylo žalobkyní b) podepsáno.

Téhož dne byl vydán prap. M. příkaz k zabránění v jízdě odtažením vozidla podle ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu, ve kterém je obsažena právní kvalifikace přestupků – přestupku podle § 21e zákona o provozu na pozemních komunikacích a podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, přičemž druhá uvedená kvalifikace vznikla přepsáním původně uvedeného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [původní kvalifikace byla také uvedena na verzi příkazu předaného žalobkyni b)]. Důvodem zabránění v jízdě bylo dle příkazu „*důvodné podezření, že se [řidička] bude vyhýbat přestupkovému řízení a nesložila kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku*“

Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že žalobkyni b) byla v minulosti třikrát uložena bloková pokuta pro překročení nejvyšší povolené rychlosti a že v době zásahu měla v bodovém systému evidováno 0 bodů.

Vzhledem k tomu, že se žalobci domáhali pouze určení nezákonnosti zásahu, postupoval soud v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), podle kterého rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtažením vozidla, jestliže řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a nesložil kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku.

Podle ustanovení § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích zabránit v jízdě motorovému vozidlu použitím technického prostředku nebo odtažením vozidla, jestliže vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Podle ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, je řidič vozidla v systému časového zpoplatnění povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.

Podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.

Před samotným právním posouzením shora uvedených zásahů se soud musel zabývat otázkou, která zákonná ustanovení byla při zásazích aplikována, neboť jednotlivé dokumenty i tvrzení účastníků se odlišují, a to ve dvou bodech. První spornou otázkou je, zda byl příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla vydán pouze podle ustanovení § 118 odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu (jak uvádí žalobci), nebo též podle ustanovení § 118a odst. 2 písm. b) citovaného zákona (jak tvrdí žalovaná). Druhou otázkou pak je, zda bylo příčinou k zabránění v jízdě [vedle nesporného podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 21e zákona o pozemních komunikacích, resp. podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona, a to pro jízdu bez platné dálniční známky] podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (jak tvrdí žalobci) či podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 téhož zákona (jak uvádí žalovaná).

V odpovědi na shora uvedené otázky je pro soud rozhodující písemné vyhotovení příkazu k zabránění v jízdě odtahením vozidla předaného žalobcům. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 4 As 6/2014 uvedl, že z písemného vyhotovení příkazu „*musí být alespoň zřejmé kterého vozidla a řidiče se příkaz týká a z jakých důvodů a podle které právní normy policie postupovala. Příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla tedy musí obsahovat základní skutečnosti, tj. datum, označení řidiče, vozidla, ustanovení právního předpisu, podle kterého je příkaz vydáván, důvody, které k jeho vydání zasahující hlídku policie vedly a podpis policisty.*“ Důvodem je skutečnost, že příkaz k zabránění v jízdě představuje výrazný zásah do sféry řidiče (nebo provozovatele), už jen s ohledem na hodnotu vozidla a často citelné omezení pro život jeho řidiče pramenící z nemožnosti je užívat. V písemném vyhotovení příkazu pak musí být uvedeny podstatné okolnosti případu a důvody, které policii vedly k zabránění v jízdě odtahením vozidla mimo jiné proto, že řidič díky němu má ihned k dispozici písemný doklad, v němž jsou zaznamenány důležité skutečnosti, které nemusí být schopen v okamžiku policejní kontroly, ať už ze subjektivních či objektivních důvodů, všechny řádně vnímat a pamatovat si je. Ostatní dokumenty obsažené ve správním spise bere soud v úvahu jako rozšíření argumentace uvedené v (logicky) stručném příkazu. Není však možné, aby ostatní dokumenty byly v rozporu s písemným vyhotovením příkazu (zejména pokud jde o uvedenou právní kvalifikaci postupu zasahující policejní hlídky). V takovém případě by se písemné vyhotovení příkazu stalo pro řidiče zcela bezcenným a ztratilo by svůj smysl. Jestliže rozpor přesto existuje, je pro soud rozhodující právě písemné potvrzení, které bylo prokazatelně předáno řidiči vozidla. Případná pochybení při jeho vyhotovování pak jdou k tíži policejního orgánu, nikoliv řidiče.

V projednávaném případě soud konstatuje, že příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla byl vydán pouze na základě ustanovení § 118 odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu. Argumentaci žalované, že vozidlo bylo odtaheno pro technickou nezpůsobilost podle ustanovení § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu soud nepokládá za relevantní, neboť je v příkrém rozporu s písemným vyhotovením příkazu, ve kterém je nejen výslovně uveden odkaz na ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu, ale rovněž i uvedené důvody pro zabránění vozidla odpovídají právě postupu podle ustanovení § 118 odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu. Bylo-li by totiž vozidlo odtaheno pro technickou nezpůsobilost, nemusel by se zasahující policista zabývat ani kaucí, ani podezřením na

vyhýbání se přestupkovému řízení, jelikož ustanovení § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu neváže vydání příkazu k zabránění v jízdě na žádné jiné podmínky než na závažnou technickou nezpůsobilost, která bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu.

Pokud jde o otázku druhou, zda bylo příčinou k zabránění v jízdě [vedle nesporného podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 21e zákona o pozemních komunikacích, resp. podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona, a to pro jízdu bez platné dálniční známky] podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (jak tvrdí žalobci) či podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 téhož zákona (jak uvádí žalovaná), má soud za to, že příčinou k zabránění v jízdě bylo podezření ze spáchání přestupků podle ustanovení § 21e zákona o provozu na pozemních komunikacích [resp. podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona] a podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to právě vzhledem k údajům uvedeným na písemném vyhotovení příkazu. Za zcela nepřipustný pak soud pokládá postup zasahujícího policisty, jenž nejprve vyhotovil příkaz s kvalifikací podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (který také předal řidiče vozidla), aby tuto kvalifikaci následně ve spise „opravil“ a poté zaslal upravený dokument spolu s dalšími podklady správním orgánům příslušným k projednání přestupků. Tento postup (kterým se pokusila policie zahladit své pochybení) je v příkrém rozporu s principy právního státu a nelze jej tolerovat. V opačném případě (když by byly přípustné dodatečné opravy a úpravy bez vědomí všech zúčastněných), by příkaz ztratil svou informační hodnotu pro řidiče a přestal by zcela plnit svou funkci. Snaha žalované bagatelizovat toto pochybení jako zjevnou písarskou chybu pak není na místě. Za písarskou chybu (kterou je možné opravit bez vědomí řidiče) lze považovat snad gramatické chyby či překlep v číslici registrační značky, rozhodně však ne uvedení zcela jiného zákonného ustanovení. Soud znovu upozorňuje, že pokud by příčinou zabránění v jízdě bylo podezření z porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, nebylo by vůbec třeba se zabývat otázkou kauce či podezření na vyhýbání se správnímu řízení, což však v příkazu k zabránění v jízdě zasahující policista činil.

Soud zhodnotil jednotlivé napadené zásahy a dospěl k závěru, že všechny byly nezákonné.

Prvním ze žalovaných zásahů je zabránění v jízdě. Podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu, může dojít k zabránění v jízdě, *jestliže řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a nesložil kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku*. Ze shora citovaného ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu tedy vyplývají tři podmínky, které pro zabránění v jízdě policií musí být splněny kumulativně.

V projednávaném případě nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. Z písemného vyhotovení příkazu vyplývá, že řidička byla podezřelá ze spáchání přestupků podle ustanovení § 21e zákona o provozu na pozemních komunikacích [resp. podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona] a podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. První z uvedených přestupků (jízda bez dálniční známky) nepochybně

není „přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu“, u druhého pak nelze zjistit, jaká povinnost měla být řidičkou porušena (s přihlédnutím k vyjádření žalované, že dané ustanovení bylo uvedeno v příkazu pouze omylem, lze usuzovat, že žádnou další povinnost řidička neporušila). První podmínka tak splněna nebyla.

Druhou podmínkou je existence důvodného podezření, že se řidička bude vyhýbat přestupkovému řízení. Soud má za to, že předmětný příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla neobsahuje žádné důvody, z kterých by bylo možné dovodit podezření, že se žalobkyně bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu, aby bylo možné postupovat podle ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu je však nutné, aby zde byla dána existence důvodného podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. V tomto směru však příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla neobsahuje žádné relevantní skutečnosti, přičemž jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí *„důvody v nichž policie spatřuje důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je třeba alespoň stručně uvést již v příkazu k zabránění v jízdě odtazením vozidla a to proto, aby se s ním mohl kontrolovaný řidič bezprostředně seznámit“*. Za důvody, které mohou založit důvodné podezření, pak NSS ve stejném rozhodnutí označil např. to, že *„řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit“*. V „potvrzení o převzetí kauce“ je argumentováno tím, že řidička nebyla schopna sdělit důvody, proč žádá o správní řízení a že se odmítla vyjádřit k oznámení o přestupku a podepsat je. Takové skutečnosti však podle názoru soudu důvodné podezření o vyhýbání se přestupkovému řízení zásadně založit nemohou, jelikož popsání jednání řidičky spočívalo pouze v tom, že využívala (nebo naopak nevyužívala) svých práv, daných jí právním řádem. Skutečnosti, které by mohly zdůvodnit výjimku z výše uvedeného, např. v případě výrazně arogantního či agresivního jednání řidičky nebo její předchozí snaze o vyhýbání se správnímu řízení, však soud ze správního spisu nezjistil. Jak úřední záznam zasahujícího policisty, tak potvrzení o převzetí kauce, uvádějí pouze její pasivitu při silniční kontrole, tedy že odmítla zaplatit blokovou pokutu, složit kauci a podepsat oznámení o přestupku, což soud nepokládá za dostatečné a připomíná názor NSS z rozhodnutí sp. zn. 7 As 273/2014, podle kterého *„fakt, že stěžovatel s policisty nespolupracoval a odmítl podepsat předmětné oznámení a vyjádřit se k němu, nelze za takový důvod (pro podezření na vyhýbání se správního řízení-doplněno krajským soudem) považovat. Lze se jistě pozastavit nad tím, proč stěžovatel, pokud nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek, neuvedl tento svůj názor v příslušné části tiskopisu. Nicméně pouhou skutečnost, že stěžovatel zaujal komunikačně minimalistický postoj a k přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, se nevyjádřil, nelze bez dalšího chápat jako snahu vyhýbat se správnímu řízení, nýbrž de facto jako realizaci jeho práva na volbu libovolné procesní strategie v intencích ust. § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů“*. Jiné skutečnosti, které by mohly důvodné podezření na vyhýbání se správnímu řízení založit, ze správního spisu nevyplývaly. Dále soud upozorňuje na to, že žalobkyně b) se ani v minulosti správnímu řízení zjevně nevyhýbala, když od roku 2011 třikrát uhradila

blokovou pokutu a tedy ani z jejího minulého chování nelze dovodit úmysl vyhýbat se správnímu řízení.

Pokud jde o podmínku nesložení kaucí, pak soud konstatuje, že řidičce sice byla uložena podle ustanovení § 125a zákona o silničním provozu kaucí ve výši 5.000,- Kč ve vztahu k podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 téhož zákona, ale toto podezření nebylo uvedeno jako důvod pro zabránění v jízdě na písemném vyhotovení příkazu, tudíž není pro účely posouzení zákonnosti vydání příkazu k zabránění v jízdě relevantní. Druhá uložená kaucí ve výši 15.000,- Kč pak nebyla kaucí podle ustanovení § 125a zákona o silničním provozu, (nýbrž kaucí podle ustanovení § 43a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) a není tedy relevantní ve vztahu k ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu, jelikož pro jízdu bez platné dálniční známky nelze podle citovaného ustanovení příkaz k zabránění v jízdě vydat, neboť nejde o přestupek proti bezpečnosti či plynulosti provozu.

Z výše uvedených důvodů má tedy soud za to, že nebyly splněny podmínky stanovené ustanovením § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu pro vydání příkazu k zabránění v jízdě a tento příkaz je proto nezákonný. Na okraj soud dodává, že i kdyby akceptoval argumentaci žalované, že příčinou k zabránění v jízdě bylo podezření na porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, tak vzhledem k absenci důvodného podezření, že se řidička bude vyhýbat přestupkovému řízení, by závěr soudu o nezákonnosti provedeného zásahu zůstal neměnný.

Dalšími napadenými zásahy bylo uložení kaucí žalobkyni b) podle ustanovení § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu ve výši 5.000,- Kč a podle ustanovení § 43a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích ve výši 15.000,- Kč.

Podle ustanovení § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu je policista oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kaucí od 5 000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek.

Podle ustanovení § 43a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je policista oprávněn vybrat kaucí od 5 000 Kč do 50 000 Kč od řidiče motorového vozidla, který je podezřelý ze spáchání přestupku uvedeného v § 42a odst. 2 a 4 a u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.

Obě zákonná ustanovení, na jejichž základě byly kaucí žalobkyni b) uloženy, mají společný požadavek, aby u řidiče bylo dáno důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Jak bylo uvedeno výše (viz str. 7 tohoto rozhodnutí), v případě žalobkyně b) dospěl soud k názoru, že důvodné podezření dáno nebylo. Absence důvodného podezření pak znemožňuje uložení obou kaucí. Tím, že policista přes neexistenci důvodného podezření kaucí uložil, se tak dopustil nezákonných zásahů, jelikož pro uložení kaucí nebyly splněny zákonné podmínky.

Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. a určil, že napadené zásahy byly nezákonné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci plně úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 10.228,- Kč pro každého z nich. Tato částka sestává u každého z žalobců z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 2.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. března 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Alena Léblová